

Borovnice, 7.4.2019

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Dopomoz mi, Bože, k právu, ujmí se mého sporu, dej mi vyváznout před bezbožným pronárodem, před člověkem záludným a podlým! Tys přece moje zástita, Bože. Sešli své světlo a svoji věrnost; ty ať mě vedou, ty ať mě přivedou k tvé svaté hoře, k příbytku tvému, a já tam přistoupím k Božimu oltáři, k Bohu, zdroji své jásavé radosti! (Ž 43, 1-4)

PÍSEŇ 171 bud pánu čest, 158 samému bohu sláva,

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, Pane náš, ty jsi poslal svého Syna Ježíše. Naplnil jsi v něm zaslíbení daná prorokům, že slepí prohlédnou, kulhaví se postaví na nohy, malomocní budou čisti, hluší uslyší, mrtví vstanou, chudým a bídným bude zvěstováno evangelium odpuštění hříchů. Pane Ježíši Kriste, ty jsi všechno špatné přemohl, ale ono v nás stále ještě působí. Protivíme se tvé dobré vůli, chceme být sami svoji. Stavíme se tak proti tobě a dostáváme se na stranu těch, kteří tě ukřižovali. Neseme spolu s nimi vinu na tvé smrti a stojíme v cestě tvému příchodu. Ty však své království mezi námi a na světě nepřestáváš prosazovat a tvá vůle se děje jak v nebi, tak na zemi. Obdaruj nás proto svým svatým Duchem, abychom už ničemu z toho nedobrého nenapomáhali a daruj nám svůj pokoj, abychom měli dost sil pro svět kolem nás. Otevři nám oči, ať nic z toho, co je tvé, nepřehlédneme, ale umíme se radovat a vzdávat ti čest a chválu. Amen.

I. ČTENÍ / Dt 30, 14-18

PÍSEŇ 419 mocný bože

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Nebeský Otče, tvá církev se postavila proti tvému Synu, a nakonec jej ukřižovala. Nedopusť, abychom žili v sebe-spokojené jistotě, že my jsme takového počínání daleci. Proto tě prosíme: Dej, ať se tvá církev nepohoršuje nad ukřižovaným Ježíšem, na němž nebylo nic, proč bychom ho byli žádostivi. Dej, ať v něm vyznává tvého Syna, který byl u tebe přede všemi věky, ať slyší jeho slovo, přijímá a zachovává je. Dej, ať se v síle jeho slova podílíme na zápase se vším, co nás obklopuje. Dej, ať přemáháme, co nám bere naději.

Modlíme se za všechny mladé i staré, kterým se ztrácí smysl života. Modlíme se za kazatele a presbytery, kterým se ztrácí výhled k tvému království, kterým se budoucnost světa i církve zdá všelijaká, kterým mizí naděje, že všechno přivedeš k jednotě. Modlíme se za ty, kdo nepřestávají věřit, že spravedlnost, lidská důstojnost a mír se prosadí a tvé stvoření bude zachováno.

Modlíme se za ty, kdo zvláště potřebují lásku: za malé děti, za ty, kdo nikoho nemají, za zklamané, za postižené, za lidi v ústavech, za ty, kteří nám nikdy nebudou moci naši lásku splatit; i za své nepřátele se přimlouváme.

Modlíme se za manžele, jejichž láska pohasíná a jejichž vztah je vážně narušen, za děti, které působí svým rodičům bolest, za rodiče, kteří vlastním dětem nerozumějí.

Bez tvé pomoci nic nezmůžeme. Pro oběť a vítězství tvého Syna však smíme mít naději, že nežijeme nadarmo.

A společně k tobě voláme tak, jak nás tvůj Syn naučil: Otče náš...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Ř 8, 8-11

POŽEHNÁNÍ Hospodin ti požehnej a opatruj tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvař a obdař tě pokojem. Amen. (Nu 6,24-26)

PÍSEŇ 485 král věčný,

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / J 8, 46-51

Milí přátelé v Kristu,

slyšel jsem během svého vikariátu úvahu nad tím, že by se v církvi nemělo používat slovo hřích. Nebo aspoň ne při práci s dětmi. Ty se o hříchu, když už, tak mají dozvědět až v mladistvém věku, kdy to slovo například snesou. Do té doby vždy jen milost, protože jsme všichni v zásadě dobří anebo budeme, protože nás má Pán Bůh rád, a to takové, jací jsme, takže žádný hřích, natož hříchy ani nepotřebujeme.

Měli bychom však říct, že hřích znamená minout se cíle. A hřešit tedy minout se cíle. Tím cílem pak je Boží království a všechno, co nesměřuje k němu, je špatné, je nedobré, je hříchem. Kam směřují naši mladí přátelé, kterým by toto slovo patřit nemělo, nechávám otevřené a kam směřujeme my, nechávám už vůbec.

V každém případě hříchem není nechodit do kostela a míjet se tak se slovem Božím, příp. moci být lepšími lidmi, hříchem je, abych tak řekl, když kostel nechodí za vámi, lidmi. Tečka. A víc bych to raději nerozváděl. Nyní však v kostele jsme a naším, mým úkolem je povídat si chvíli o Pánu Ježíši. Jedna z jeho řečí končí Ježíšovým spojením hříchu a pravdy. Hřeší ten, kdo lže, kdo nemluví pravdu a míjí se cílem, kterým je pravda Boží a říká-li kdo pravdu, proč mu nevěřit? Říká Ježíš v polemice se zástupci židovské

obce, kteří nechtěli uznat, že je Božím Synem a mluví pravdu, a i je chce dovést k Pánu Bohu, kam by podle všeho měli patřit všichni a nedohadovat se stále, kdo víc a kdo méně.

Hříchem by pak pro Ježíše bylo, kdyby nemluvil pravdu, což i on sám spojuje s tím, že by mu jeho řeč měli všichni věřit i Židé. Proč mu však nevěří? Copak nejsou z Boha? A kdo už jiný, než oni by měli být z Boha, a tedy slyšet Boží řeč, a tedy ani proti jeho Synu a našemu Pánu Ježíši Kristu nic nemít, ale oni mají, řeči Boží z jeho úst neposlouchají, a proto ani z Boha nejsou. Tvrdé, přísné, ale je to tak. Jen ten, kdo je Bohu otevřen, může i slyšet, co mu říká, ale ten, kdo není, je mu uzavřen ani toho Ježíše nemůže pořádně přijmout.

Tečka, hotovo, konec.

A co na to Židé? Obviňují Ježíše ze samařanství, z toho, že o úctě k Bohu a službě Bohu káže jinak, než byli zvyklí. Nemohli přijmout, že jim káže jednak někdo jiný než oni sami, a pak že Ježíšova slova často míří k milosrdenství a soucitu s ostatními a že i Bůh nás má všechny rád a nepotřebuje na to ani moc příkazů. To je něco, z čeho jim jde trochu hlava kolem, nevědí si s tím rady a navrch Ježíše obviňují z posedlosti zlým duchem. Což je skoro totéž, s tím rozdílem, že mají Ježíše téměř za modláře. Obviňují ho z modloslužby, z toho, že slouží nějakému cizímu Bohu, jinému, než oni sami znali a znají a vede je někam, kam v žádném případě ne-

chtějí. Ježíš není jejich, podle nich je posedlý něčím nebo někým nedobrým, špatným, zlým, co je jednak ruší z jejich zažitých představ a jednak říká a dělá něco, co se jim ani trochu nelíbí. A ten se tak musí bránit.

Nejsem posedlý. Posedlý je tu někdo jiný, já se jen držím toho, co mi můj nebeský Otec předal a snažím se to předávat dál, jen mi v tom stále někdo brání. Jak aktuální i pro naši dobu, tak rádi bychom předali dál, co tu máme, jen nám v tom stále někdo nebo něco brání. Tak rád bych vzdal čest svému Otci, vy mi však čest upíráte, říká Ježíš. Jinak řečeno ctím svého Otce, vy však zneuctíte mě. A naráží tím na to, co se i zanedlouho stane, že bude souzen, ukřižován a pohřben, ale třetího dne vstane a ke svému Otci se opět a nakonec dostane. Nyní však je zde a stále zde a neustále se musí s někým hádat, čím je vlastně Syn a kdo je jeho Otec, jaký je jeho nejvlastnější úkol tady na zemi a co to má všechno společného s tím, co je nahoře na nebi. A my víme, že právě Ježíš je tím pojítkem mezi nebem a zemí, mezi svým a naším Otcem v nebesích a tím, co se děje dole na zemi, mezi námi, obyčejnými lidmi a kde v nás Ježíš i s Pánem Bohem působí.

Vzdávat čest Ježíšovu Otci pak znamená žít tak, aby se to právě jemu líbilo. Nečinit zlé, nejednat proti jeho vůli, nebránit mu

ani v jeho působení, a naopak, nechat se samým Ježíšem vést k tomu být tu pro jeho Slovo, pravdu, čest a slávu.

A přitom já sám nehledám svou slávu. Ježíš svými činy vždy odkazoval k tomu, kdo je nad ním, s ním a v něm, kdo ho sem poslal a kvůli komu se celou dobu tak snaží. A nikdy mu nešlo o sebe sama nebo aspoň ne jen. Vždy mu šlo především o druhé a jejich cestu k němu i k Bohu a nehledal svou slávu. Ani ji nepotřeboval, o jeho slávě rozhoduje Bůh Otec. Jen on soudí nevěru a svého Syna oslavuje a u Ježíše mu zase čest a sláva jeho Otce a našeho Boha vždy byla přednější. V takovém byli oba vztahu, jeden ji hledal pro toho druhého, přitom se vzájemně skoro doplňovali, syn pro svého otce, otec pro svého syna, Bůh z Boha, světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha, Bůh pro člověka, člověk pro Boha. Jak jednoduché, jak jasné, jak oboustranně provázané.

A jen ten, kdo hledá i nalézá. A kdo hledá slávu pro mne, ten soudí. Jen Bůh může být i naším soudcem. A kdo hledá Boha, hledá mne a kdo hledá mne, najde Boha. A kdo hledá slávu pro mne, totiž Bůh, ten ji i najde a stává se tím, kým má, jediným Ježíšovým soudcem, který už ví a umí posoudit, kde je ta cesta, pravda i život. Jen Bůh je ten, komu náleží všechen soud, který zde na zemi sice i s Ježíšem tak trochu prohráváme, ale v tom Božím, nebeském procesu, se můžeme těšit. Na jeho slávu, moc i spasení.

Přímo k nám totiž zní Ježíšova odpověď, kdo zachovává mé slovo, nezemře navěky. K nám, kteří jsme unavení a zemdlení, kteří často nevíme, kudy kam, i když se nám dveře pomalu otevírají, stejně váháme, k nám, kteří hledáme aspoň nějakou jistotu v tomto nejistém světě. A k nám míří i Ježíšův apel zachovávat jeho slovo.

Pevně držet a respektovat. Ani ho nemusíme předávat dál, na to ještě přijde, ale sami se ho držet. A je to slovo o Bohu, o kom taky jiném, slovo, které nám Ježíš předal, slovo o pravdě, slovo, které nám říká, buďte věrní, zachovávejte má přikázání a nebojte se a trpělivě vyznávejte, že já tu s vámi jsem po všechny dny až do skonání tohoto světa. Je to slovo, které míří přímo do středu naší víry, kde se setkává ten, kdo je naším Bohem s tím, kdo je jeho Synem spolu s námi, kteří ho věrně a poslušně následujeme. Slovo o tom být z Boha, mít Ducha svatého a slyšet, co nám říká.

A co nám říká? Že nezemřeme navěky. Ne, že bychom tu měli být a žít věčně, ale právě Ježíšovo slovo nám dává, mělo by nám dávat naději, že tu jednak nejsme nadarmo, a pak že pro nás i sám Bůh má ještě hodně dobrého. Že nezemřeme navěky. Slovo se stává tělem a přebývá mezi námi a my jsme jeho dědicové a kdo mé slovo zachovává, neužítí smrti, naopak nad ní zvítězí a smrt se nestane koncem, nýbrž bránou k věčnosti. V Kristu už tady a teď nacházíš

život věčný, pozemská smrt je pro tebe překonána a její moc ti nemůže vzít Život.

A Ježíš to ještě párkrát zopakuje, že to jeho slovo vede k životu, a to věčnému. K životu, který je jen v něm, a v něm i on vyhrál nad smrtí i s Boží pomocí a je to život, který nám on sám zachovává, abychom byli živi i pro jeho slovo. Slovo, slovo, slovo.

Přemáhá i pichlavé a šťouravé otázky Židů po tom, kým Ježíš vlastně je, odpovídá na nejrůznější obvinění po nároku na Boží synovství, reaguje i na to, když místo pravdy zaznívá lež. Slovo do života, život doslova? Slovo, které stačí na to, abychom byli živi, ale často nestačí, když nás přemáhá něco jiného, třeba lež a nenávist? Život je boj a často stačí jen říct to správné slovo v ten správný čas.

A kde že v tom všem jsme my? Církvi bojující v ukřižovém světě plném slov, často až nadbytečných a plných slovního balastu? Anebo jsme již zvítězili a všechna naše slova mají i dávají svůj dobrý smysl, takový, který úplně klidně můžeme zachovávat ve svém srdci a nic nám to neudělá?

Ne, jsme někde uprostřed. Boží slovo nám dává naději, že tu nejsme sami, protože máme, co těm druhým říkat a zároveň musíme stále zápasit tváří v tvář tomu, aby ani naše slova neztrácela svůj dobrý smysl.

PÍSEŇ / 452 za dar slova, 177 nuž bohu děkujeme